

ВАЛЬДЕМАР ЦОРН

МІЖ ЧАСОМ
i
ВІЧНІСТЮ

БОЖИЙ ПЛАН СПАСІННЯ ЛЮДИНИ

ВАЛЬДЕМАР ЦОРН

МІЖ ЧАСОМ
i
ВІЧНІСТЮ

БОЖИЙ ПЛАН СПАСІННЯ ЛЮДИНИ

СВІТЛО НА СХОДІ

2022

УДК 821.161.1(430)'06-97=161.2
Ц81

Цорн, Вальдемар

Ц81

Між часом і вічністю: Божий план спасіння людини. — К.: Світло на Сході, 2022. — 64 с.

Для широкого кола читачів, які цікавляться питаннями християнської віри та головними засадами християнства.

ISBN 978-966-2089-94-3 (Укр.)

Ілюстрації www.shutterstock.com

УДК 821.161.1(430)'06-97=161.2

Вид. № 02.539.

ISBN 978-966-2089-94-3 (Укр.)

ISBN 978-3-944772-41-7 (Нім.)

© 2017 «Свет на Востоке».

© 2018 «Світло на Сході»,
укр. переклад.

© 2022 «Світло на Сході»,
укр. переклад.

ЗМІСТ

На початку	5
І пожалкував Господь	11
Від Арарату до Вавилона	17
Часи патріархів	23
Світло на горі	29
Смутне тисячоліття	35
Виповнення часу	41
Час свідків воскресіння	47
Записані на небесах	53
Декілька порад для того, хто шукає спасіння ..	59

НА ПОЧАТКУ

І сказав Господь до Мойсея:
«Напиши це на пам'ятку в книзі...»

Вихід, 17:14

Коли ще не було Всесвіту, величчю, красою і неосяжністю якого ми захоплюємося, коли не було ні світла, ні, власне, часу, Бог прийняв рішення, яке стосується кожної людини, котра коли-небудь жила, живе чи житиме на Землі. Рішення про те, що велич і неосяжне блаженство вічності Він бажає розділити із сонмищем людей. Що саме сприяло прийняттю такого рішення? Ми можемо тільки здогадуватися. Через Святе Письмо ми знаємо, що Бог є любов. А любов завжди жадає ділитися тим, що має.

У будь-якому разі, Бог знав, чого це Йому коштуватиме. Він Усезнаючий. Йому було відомо, чого коштуватиме свобода, якою Він наділив Своє творіння. Ще не було людини, а свободою вже скористався ангел світла й повстав проти Бога. І в майбутнього людства з'явилася можливість вибору.

На початку Бог створив увесь видимий світ як колиску для майбутнього людства. Створюючи галактики, сузір'я, планети з їхніми супутниками, розміщуючи їх у безмірному просторі Всесвіту, Господь мав на думці тих, хто буде дивитися на зоряне небо й думати про Нього. Він думав про мене і про тебе.

Створюючи Землю, природу, рослинний і тваринний світи, Бог думав про нас, людей, про тих, з ким бажає проводити вічність.

Створюючи Адама та Єву, Бог знав, як вони використають подароване їм життя і свободу вибору. Він не лише знав, а й зробив усе, щоб вони мали цей вибір. Він Сам, Своєю рукою, насадив чудовий сад, поселив у ньому перше подружжя і дав їм цікаве та важливе завдання: доглядати сад і охороняти його.

«І зростив Господь Бог... і дерево життя посеред раю, і дерево Пізнання добра і зла». І заборонив Бог людині куштувати плоди з дерева Пізнання добра і зла, тобто Бог надав людині можливість вибирати.

Навіщо Бог це зробив? Не було б цього дерева, ми всі жили б іще в раю! Не знаю, не знаю... Але знаю, що є різниця між невинністю дитини і святістю дорослої людини. Бог дав людині свободу волі, аби вона змогла бути випробувана: коли невинність витримує випробування, вона стає святістю. Бог бажав мати біля Себе у вічності святих, адже Він Святий.

Той факт, що Бог дав людині свободу волі, найяскравіше проявляється в Едемському саду, коли змії спокушав Єву. Бог не схопив її за руку, як ми вчинили би з нашими дітьми: «Не можна! Я ж тобі

казав, що не можна їсти ці плоди!» Він дуже поважає свободу людини, проте знає, чого Йому ця свобода коштує. «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усяким благословенням духовним у небесах, так як вибрав у Ньому Він нас перше закладин світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові...» (Еф. 1:3–4). Ще до створення світу передвічний Син Божий знав, що висітиме принижений, побитий і зганьблений на хресті, сплачуючи цим ціну нашої свободи.

Виганяючи з Едему людей, які скоїли гріх, Бог поставив херувима з вогненним мечем охороняти сад. На мою думку, Він створив феномен часу, щоб люди не залишилися в занепалому стані, але, йдучи життям під впливом часу («ти напевно помреш»), мали можливість через спокутування у Христі перейти до вічності, для якої і були створені. Про це говорить Святе Письмо: «Бо до Його відпочинку (у контексті – сьомий день творіння. – Прим. В. Ц.) входимо ми, що ввірували...» Субота, земне відображення Божого спокою, Його «день відпочинку», – постійне нагадування всім нам про вічність, для якої ми створені, про втрачений рай, про можливість до нього повернутися, про ціну, яку заплачено за

нашу свободу вибору й за можливість прийняття нами викупної жертви Ісуса Христа. Вона нагадує нам про мету Всесвіту – наш поклик до поєднання у любові з Творцем.

І ПОЖАЛКУВАВ ГОСПОДЬ

І промовив Господь: «Не буде Мій Дух
перемагатися в людині навіки...»

Буття, 6:3

Гора Арагат

Ось стоять вони, перші люди, на Землі і не наважуються озирнутися на багатокрилого сяючого херувима і вогненне коло, що заступило їм шлях до Едему. Все! Усе втрачено: рай, вічність, спілкування з Богом... Вибір зроблено. Жереб випав: ти напевно помреш.

Вигнання з раю і підкорення людини закону смерті, часу, – перші видимі прояви Божої благодаті. Адам і Єва були вигнані з Едему, щоб їм не перебувати вічно в занепалому стані. Щоб вони мали надію. Бог сказав: «Ось став чоловік (Адам), немов один із Нас, щоб знати добро й зло. А тепер коли б не простяг він своєї руки, і не взяв з дерева життя, і щоб він не з'їв, – і не жив повік віку» (Бут. 3:22). Покаравши людину за гріх смертю, позбавивши її можливості жити в такому стані вічно, Бог проявив до неї величезну милість. Уявіть собі: жити вічно в занепалому стані! Як сатана. Як його ангели.

З Едему людина винесла три великі благословення: інститут сім'ї («...та й пристане до жінки своєї, – і стануть вони одним тілом»), першу обітницю, або пророцтво, про Спасителя, ворога сатани («І Я покладу ворожнечу між тобою й між

жінкою, між насінням твоїм і насінням її...») та можливість протягом життя зробити вибір вірою і «перейти від смерті в життя».

Гріх не залишився в Едемі, він оселився у людському серці й має прояв у заздрощах, злобі, вбивствах. Людина стала грішною за своєю сутністю. Як перша людина, Адам, став першим грішником, так і перший його син став першим убивцею. Четвертий, п'ятий і шостий розділи книги Буття дуже стисло, але водночас дуже яскраво описують життя людей після вигнання з Едему. Усе було вперше. Не лише перше вбивство, а й музичні інструменти з дерева, каменю і металу, перші міста, перша зброя і перші війни...

Розбещення гріхом відбулося надто стрімко. Настільки ж стрімко, як і поширилося людство на Землі. Коли в Сифа, одного з синів Адама та Єви, народився син Енош, люди почали кликати ім'я Бога. З'явилася своєрідна релігія. Люди почали шукати втрачене спілкування з Богом. Але благочестивих людей серед нащадків Адама було небагато. Один із нащадків Сифа – Енох – жив свято, усе своє життя присвятив служінню Богові, і Бог забрав його до Себе. Енох не побачив смерті. Іншою благочестивою людиною був Ной. За його часів нащадки Сифа (Божі сини) почали одружуватися з дочками людськими (нащадками вбивці

Каїна, винахідника зброї Тувалкаїна, тирана Ламеха), і більше не було благочестивих людей на землі. Господь Бог сказав: «Не буде Мій Дух перемагатися в людині навіки, – бо блудить вона. (Це означає, що Божі сини – люди, а не ангели чи ще щось фантастичніше, як дехто вважає. – *Прим. В. Ц.*) Вона тіло, і дні її будуть сто і двадцять літ» (Бут. 6:3).

Пожалкував Господь, що людину створив. Це незбагненно! Але у Своїй неосяжній милості Бог дав людям іще один шанс: 120 років наочної проповіді майбутнього суду через пророка Ноя, який на очах у всього народу будував для своєї сім'ї ковчег спасіння.

Але, як сказав Ісус, «...вони ж і не думали...». Минуло 120 років, упродовж яких ковчег набував форми, зводилися палуби та перегородки, монтувалися сходи й заготовлювався корм. А люди одружувалися і виходили заміж, будували і руйнували, ворогували і мирилися, вбивали та народжували дітей. Допоки, дотримуючись слова Божого, сім'я Ноя не ввійшла до ковчегу, взявши, за велінням Господа, з усього живого по двоє, а з чистої худоби – по семеро. І Бог зачинив за ними двері. Сам зачинив.

Ці зачинені двері ковчегу спасіння, як і херувим перед зачиненими воротами раю, – символ

«Господнього дня, страшного», коли вже жодна людина не матиме шансу отримати спасіння.

І пішов дощ. Він ішов, ішов, ішов... Вода покрила всю землю, не залишилося нічого, за що можна було б зачепитися, жодної гори, на яку можна було б залізти. Нічого! Дощ усе лив, а всередині ковчегу було тепло, затишно й безпечно.

ВІД АРАРАТУ ДО ВАВИЛОНА

І розпорошив їх звідти Господь
по поверхні всієї землі...

Буття, 11:8

Минали день за днем, тиждень за тижнем, місяць змінювався іншим, а дощ усе ще йшов. Сорок днів і ночей безперервно йшов дощ, і п'ять місяців піднімалася вода над поверхнею землі, допоки не покрила всі гори. «І закрились джерела безодні та небесні розтвори, – і дощ з неба спинився», – пише Мойсей (Бут. 8:2). Від вигнання Адама з Едему до кінця допотопної цивілізації минуло декілька тисяч років. Не залишилося від неї нічого, крім величезного корабля, завдяки якому врятувалася сім'я єдиної праведної людини на землі.

Зі скрипом ковчег осів на горі Арарат. Але вода ще билася об борт рятівного судна. Минуло декілька місяців, перш ніж Ной та його сім'я змогли залишити ковчег. Голуб із гілочкою оливи у дзьобі, котрий приніс Ноеві звістку про те, що земля висохла і люди невдовзі зможуть залишити свій притулок, став символом миру. Ной із жінкою, Сим, Хам та Яфет зі своїми жінками поклали початок новому людству й новій, післяпотопній цивілізації. А тварини спустилися з гори до рівнини й заклали підвалини нової фауни планети.

Потоп був страшною катастрофою, яка змінила все лице землі. Те, що ми бачимо сьогодні, чим захоплюємося, що приваблює наш погляд, – уламки колишньої величі Землі. Вапняні гори – кладовище давнього тваринного й рослинного світів, рештки яких були спресовані страшним тиском, – міцні шари відкладень свідчать про різноманітність і неймовірне багатство стародавнього світу. Наші автомобілі, заводи, теплоелектростанції працюють за рахунок нафти й газу, рештків давньої біосфери. Коли люди запитують у мене, що трапилось із прадавніми людьми, я намагаюся не думати про те, чим заправляю машину і чим ми опалюємо наш будинок. Багато галузей науки досліджують минуле Землі, середовище існування наших пращурів.

Усе змінилося: природа, клімат, склад повітря, весь навколишній світ. Ной та його сини мали наново вчитися всьому.

Змінилось усе, але не змінилося людське серце. На небі сяяла чудова веселка як знак завіту Бога з родоначальниками нового населення Землі, а Хам, син Ноя, вже осоромив батька, і той прокляв онука...

Правила життя, умови завіту Бога з новим людством, на той час були дуже прості: увесь тваринний світ Господь підкорив людині та дав їй для

харчування, заборонив вживати кров і чинити зло іншим, постановив: життя – за життя.

Минуло небагато часу, і майже весь відомий тоді світ, який сьогодні ми називаємо Близьким Сходом, був населений нащадками Ноя та його синів. Особливою силою, успішним полюванням і владою відрізнявся один із них – Німрод, онук Хама. Він заснував перше царство, до якого належали землі Месопотамії.

І рушила вся ця сила-силенна людей на Схід, оселилися вони на Шинейській рівнині. Спілкуватися один з одним ставало складніше, оскільки вони розселялися все далі й далі один від одного. І ось прийшла ідея: увічнити своє ім'я, поставити пам'ятник власній величі та могутності. Вирішили вони побудувати вежу. Заввишки до небес. До Бога. Відгукнулась у масах народу едемська спокуса: будете, як боги...

Не мали вже вони техніки для різання каменю, втратили вони вміння робити кам'яну кладку, тому вирішили виготовляти цеглу з глини, обпалювати її у печі та... закипіло народне будівництво.

Бог довго не чекав. Рівно стільки, щоб залишки здійснення їхньої зухвалої мрії ще багато століть дивували мандрівників, – і змішав Бог мову людей, і припинили вони будувати. І вежу, і місто припинили будувати. І назвали це місто Вавилон. Тому

що змішав Господь мови всіх людей, і не змогли вони більше ні про що домовитися.

А тут, під дією змінених умов поверхні земної кори, почався рух континентів: «...бо за днів його (Пелега, сина Евера, праправнука Сима, Ноевого сина. – *Прим. В. Ц.*) поділилась земля...» І розселилися нащадки Ноя по всьому світові. Від Вавилона до Гренландії, від Єгипту до Австралії, заселили й острови, до яких могли добиратися своїми човнами.

Ковчег на Араратських горах засипало товстим шаром снігу, вежа Вавилонська стала для навколишніх племен джерелом будматеріалу, а трохи далі на південь від вежі, у гарному місті Ур, у Тераха (сина Нахора, сина Серуга, сина Пелега, за днів якого поділилася земля) народився Аврам. Коли він змужнів, Бог вирішив поговорити з ним, як говорив із Адамом, Енохом, Ноем... Але це вже наступна історія з Божого плану спасіння.

ЧАСИ ПАТРІАРХІВ

Що бо Писання говорить?
Увірував Авраам Богові,
і це йому залічено в праведність.

До Римлян, 4:3

Немає нічого дивного в тому, що Бог вибрав Ноя та його сім'ю, аби врятувати людський рід від зникнення: він був єдиним праведником на землі. Однак нам до кінця невідомо, чому саме Бог по-особливому ставився до Аврама – людини, яка жила у давньому халдейському місті Ур. Лише знаємо, що Бог наказав йому покинути рідне місто, в якому він жив у комфорті (на той час в Урі вже був водопровід, каналізація та багатоповерхові будинки!), залишити своїх родичів і вирушити до незнайомої для нього землі.

На момент покликання Аврама Богом минуло десять століть від закінчення потопу, тобто приблизно стільки років, скільки сьогодні ми відраховуємо від днів хрещення Русі. Плинув час, одне покоління змінювало інше. І, попри те, що тогочасна середня тривалість життя людей була набагато вища за сьогоденішню, пам'ять про епоху до потопу поступово стиралася, звертаючись до легенд, міфів та релігійних уявлень різних народів, які населяли землю після вавилонського розпорощення.

Відомо, що батько Аврама був ідолопоклонником. Він помер у Харані, куди переселився разом із

сином та онуком Лотом. Як зародилася віра в Авраама, нам точно невідомо, хоча про це також створено багато легенд. Особистість Авраама, батька всіх віруючих, оточена таємницею не лише в християнстві, а й у двох інших світових релігіях: юдаїзмі та ісламі. Те, що нам необхідно знати про нього, написано на сторінках Біблії. А в ній Авраам постає для нас як цілковито присвячена Богу людина, якій Він відкрився і яку покликав стати родоначальником нового незліченного народу.

Історики давніх часів писали про Авраама як про людину, яка неабияк вплинула на навколишніх людей. Вони стверджували, що він навчив єгиптян основам математики, відкрив фінікійцям таємниці астрономії та багатьох інших наук. Але Слово Боже звертає нашу увагу на те, що Авраам повірив Богові, і це йому залічено в праведність. Авраам відкрив своїм нащадкам, а отже і нам, що є тільки один Бог, Якому кожна людина покликана поклонятися, і що істинне поклоніння визначається не формами, а вірою.

Після покликання і переселення до Ханаану Авраам чекав багато років на обіцяного йому сина. Він пас свої стада й чекав... Чекав і вірив Богові. Він, бездітний старий, будував жертovníки і вшановував свого Господа, Який пообіцяв благословити всі народи землі через його нащадків.

На знак приналежності Богові, Авраам здійснив обрізання всього свого сімейства, започаткувавши цим єврейський народ.

На теренах усієї землі тоді відбувалися різні грандіозні події: в Урі, рідному місті Авраама, будували найбільший храмовий комплекс того часу – зікурат на честь божества Місяця; війська фараона Аменхотепа здобули Нубію і Синайський півострів, і єгиптяни почали видобувати там нафту і смолу.

Однак Святе Письмо звертає особливу увагу на історію Авраама, історію одного роду. Попри похилий вік (на той час йому було сто років), Авраам вірою отримав довгоочікуваного, обіцяного йому Богом сина Ісака, котрий пішов услід за батьком, повірив у Творця неба й землі. Віра сина Авраама була доброю в очах Господа, і Він назвав Себе «Богом Авраама та Ісака».

В Ісака народилися близнюки: Ісав та Яків. Старший син, Ісав, став прикладом для всіх віруючих нащадків Авраама, що застерігає нас від подібних помилок: він продав власне первородство за сочевичну юшку, відрізавши себе таким чином від участі в Божій історії спасіння як усього світу, так і окремої людини. А молодший син Ісака, Яків, у боротьбі з ангелом Господнім отримав нове ім'я – Ізраїль і Боже благословення.

Варто зауважити, що Бог відкрився Мойсею, коли покликав його на служіння, такими словами: «Я Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісака й Бог Якова!» (Вих. 3:6)

А про нас Ісус сказав так: «...багато-хто придуть від сходу та заходу, і засядуть у Царстві Небеснім із Авраамом, Ісаком та Яковом» (Мт. 8:11).

СВІТЛО НА ГОРІ

А тепер покиньте чужих богів,
що серед вас, і прихиліть своє серце
до Господа, Бога Ізраїлевого.

Ісуса Навина, 24:23

Жодний єгиптянин не міг припустити, що те невеличке плем'я кочівників, яке переселилося до них, залишиться тут надовго. Так наказав Бог, щоб один із синів Якова, Йосип, був проданий братами в рабство до Єгипту. Там Бог зробив Йосипа заступником фараона, другою впливовою людиною в Єгипті. За запрошенням Йосипа весь його рід переселився на родючу рівнину в дельті Нілу, що зрошувалася повноводною рікою. Сьогодні там розташована столиця Єгипту – Каїр.

Кочівникам, які все життя провели в наметах, величні храми, що викликали благоговійний страх, піраміди та сфінкси з протилежних берегів здавалися вісниками з іншого світу. Ставлення місцевого населення до ізраїльтян хоч і було дещо презирливим (як і до всіх пастухів), але водночас воно було доброзичливим та поблажливим – вони були родичами Йосипа.

Та проминули роки – і Йосип помер, а до влади прийшов інший фараон. Євреї, або ізраїльтяни, як тогочасне населення почало називати нащадків Якова-Ізраїлю, потрапили в дуже складне становище: вони вже не могли вільно пасти свою отару на єгипетських полях – за все потрібно було платити...

Народ став залежний від жорстоких правителів Єгипту, центру цивілізації стародавнього світу. Це рабство тривало понад 400 років.

Незважаючи на утиски та невільницьку працю, народ Ізраїлю розмножувався й ставав дедалі сильнішим. Жінки були загартованими й міцними, діти – багаточисельними та здоровими. І тоді фараон наказав усіх хлопчиків, які народжувались у євреїв, топити в річці. Така доля очікувала й новонародженого немовля Мойсея, сина Йохеведи й Амрама. Але Бог врятував йому життя та призначив, щоб він жив і виховувався у домі фараона, найлютішого ворога євреїв.

Через сорок років Мойсей був вимушений тікати з Єгипту. Він став пастухом у країні мідіян. Тут він одружився з Ціппорою, дочкою мідіянського священника Їтра. Сорок років він пас отару в пустелі. Неподалік від гори Синай Бог відкрився Мойсею через вогняний терновий кущ і покликав його стати вождем ізраїльського народу. Тоді, на тому місці, Бог уперше відкрився Мойсею як Яхве, тобто Сущий. Мойсей послухав Бога та став Його пророком.

Повернувшись до Єгипту, Мойсей вимагав від імені Бога Ізраїлю – Бога Авраама, Ісака та Якова – відпустити народ. Серце фараона (ймовірно, це був фараон Тутмос III) затверділо, і він не хотів нічого

знати ні про Бога рабів, ні про пастухів. Єгиптян спіткали десять кар, перш ніж фараон погодився відпустити народ. Під час останньої кари, вбивства первородних, Бог зберіг Свій народ від загибелі, звелівши йому покропити одвірки кров'ю ягняти.

Відтоді євреї святкують Пейсах, або, арамейською, Пасху, що буквально означає «оминати, проходити стороною». Це слово пов'язане з пасхальною жертвою і нагадує про обіцянку Всевишнього: «...і обмину вас. І не буде між вами згубної порази...» (Вих. 12:13). Пасхальне ягня – головний старозавітний прообраз спасіння людства через жертву Ісуса Христа, Котрий став для всіх викуплених Агнцем, заколеним замість нас.

Перехід сушею через море, дивовижне визволення від загибелі в пустелі, вода зі скелі, очищення гіркої води, манна з неба протягом сорока років мандрування – ці та різні інші події були заплановані й виконані Богом як символи та образи нашого відкуплення в Ісусі Христі.

Коли народ прибув до гори Синай, Мойсей піднявся на верхівку гори для особистої зустрічі з Богом. Тут Бог уклав завіт зі Своїм народом, надав йому Десять заповідей та організував релігійне й суспільне життя завдяки цим заповідям, а також правилам, ритуалам, календарю свят і жертв.

Тим часом як Мойсей на горі приймав таблиці заповіту з Божих рук, народ танцював біля підніжжя гори навколо зрозумілого, відчутного, доступного і звичного божества – ідола, створеного руками Аарона.

Мине сорок років, перш ніж Ісус Навин, слуга й наступник Мойсея, введе ізраїльський народ до обітованої землі. Протягом цих довгих років серед табору, над скинією, завжди сяяло світло, вночі падала на землю небесна їжа – манна, а одяг та взуття євреїв, які вийшли з Єгипту, не зношувалися. Вони вийшли з Єгипту лише за кілька днів, але задля того щоб Єгипет вийшов із сердець колишніх рабів, знадобилося сорок років.

Бог виконав обіцянку, яку дав патріархам – Аврааму, Ісаку та Якову: дав їм у спадщину землю, що «тече молоком та медом».

СМУТНЕ ТИСЯЧОЛІТТЯ

...Кожен робив, що здавалося
правдивим в його очах!

Книга Суддів, 21:25

Рүіні храму Аполлона

У Дельфах дерев'яний храм Аполлона розламали й побудували кам'яний. Хетти пішли війною на Єгипет. У Китаї продовжується, з перемінним успіхом, війна між давніми царствами. У Мікенах – будівельний бум. Але всі ці події, як і багато інших, – лише тло, на якому відбувається найважливіше, що стосується Божого плану спасіння всього людства. На території Ханаану виникає держава Ізраїль. Його столиця – невеличке селище, в якому стоїть храм-намет, – духовний та адміністративний центр багатоплемінного народу.

Під керівництвом Мойсея народ ізраїльський вийшов з Єгипту, отримав біля гори Синай закон, сорок років мандрував пустелею, допоки не померли всі, хто звик до рабства, непокірні та невіруючі. Наступник Мойсея, Ісус Навин, привів численний народ до землі, що «тече молоком та медом», з укріпленими містами, родючими полями, густими лісами.

Але пройшло багато століть, перш ніж розрізнені племена (у Біблії – коліна) утворили один народ. Його об'єднанню сприяли численні вороги, що оточували Ізраїль і часто нападали на ще слабку державу. Бог давав народу суддів, які вкотре

визволяли його і приносили невеликий, з точки зору історії, період миру і благополуччя. Проте головними ворогами Ізраїлю ввесь цей час були ідолопоклонство і поширені по всіх усядах забобони. Народ повертався до віри в Бога, а потім знову й знову захоплювався безглуздим ідолослужінням.

Ось Ізраїль перетворився з теократичної держави на монархію: народ зажадав мати царя, «як усі люди». Першому царю необмежена влада, багатство і перемоги над ворогами запаморочили голову. Він навіть поставив собі пам'ятник за життя. Справді, як говорив Соломон, немає нічого нового під сонцем. Бог відкинув його й зробив царем Давида. Його піснями, псалмами та пророцтвами ще досі, через три тисячі років, надихаються поети, композитори і проповідники.

Упродовж тисячі років після Давида народ Божий зазнавав багато потрясінь. І тільки вавилонський полон назавжди позбавив ізраїльтян ідолопоклонства. Імперії утворювались і зникали: Асирійська, Вавилонська, Персидська, Македонська... Римляни поширили на Близький Схід власний устав, усунувши супротивників. По всій імперії проклали дороги, налагодили зв'язок між частинами величезної держави, запровадили спільні закони для всіх...

Настало виповнення часу. І Бог послав у світ Спасителя. Не в Єгипті, не в Римі, не в Афінах, а в маленькому брудному містечку неспокійної провінції Юдеї, яку уважно контролювали римляни за часів правління деспотичного царя Ірода.

Віфлеєм. Поля. Пастухи.

Ураз повіяло на нас чимось світлим, радісним – надією! Син Давидів!

Віфлеєм

ВИПОВНЕННЯ ЧАСУ

І Слово сталося тілом, і перебувало між нами,
повне благодаті та правди...

Від Івана, 1:14

У Приазов'ї та на Кавказі оселяються племена аланів, пращурів сучасних осетинів; у Китаї царство гунів розподіляється на Північне та Південне; у Перу виникає високорозвинена культура з передовим на той час сільським господарством; Римська імперія сягає Англії і Північної Німеччини, охоплюючи всю Північну Африку, Східне Середземномор'я та Малу Азію. На території всієї імперії діють одні закони, провінції пов'язані зі столицею мережею брукованих доріг. У Римі вперше за всю історію проживає більше мільйона жителів... Але це все – історичне тло, на якому відбувається неможливе: Бог, поза часом і простором, залишив вічність, увійшов до створеного Ним Всесвіту, став Людиною.

Створюючи світ, Бог знав, що на Нього чекає. Знав, що створена Ним людина відкине Його волю, аби намагатися стати, як Він. І Бог знав, чого коштуватиме Йому досягнення Своєї початкової мети. Яку ціну доведеться Йому заплатити за спілкування з людством, яке живе в Його світі: втілення, життя, обмежене тілом, часом, простором, у приниженні та стражданнях, розп'яття і навіть смерть.

Хлопчаком Він буде бігати пильними вулицями Назарета, спати на жорсткій рогожі, харчуватися бідною їжею ремісника, працювати Своїми руками й спілкуватися з відкинутими.

Усвідомлюючи Своє передвічне буття і єдність із Творцем і Батьком, дванадцятирічний Ісус одного разу скаже Своїй матері: «Чого ж ви шукали Мене? Хіба ви не знали, що повинно Мені бути в тому, що належить Моему Отцеві?» (Лк. 2:49).

Його охрестить родич Іван, котрого називають Хрестителем, і Він почне служити проповіддю Свого Царства. Кожним словом, кроком і справою Він виконає те, що записане пророками у Святому Письмі. Адже саме Він роками раніше надихнув їх записати це, бо знав, які має наміри.

Сотні пророцтв виконані Ним, у Ньому та через Нього задля того, щоб увесь світ побачив: Бог з'явився у тілі! І перебував у світі, «повний благодаті і правди». Він показав Себе Володарем стихій, словом утихомиривши бурю. Він показав Свою владу над духовним світом, наказуючи демонам покинути змучених, і вони підкорялися Йому. Він відкрив Себе як Господар життя і смерті, звелівши померлому вийти з домовини, паралізованому – встати й ходити, прокаженому – очиститися, сліпому від народження – прозріти.

Його земне життя має надзвичайно глибокий сенс. Його Дух говорить через апостола: «А що діти стали спільниками тіла та крові, то й Він став учасником їхнім, щоб смертю знищити того, хто має владу смерти, цебто диявола, та визволити тих усіх, хто все життя страхом смерти тримався в неволі» (Євр. 2:14–15).

Ісус сказав Никодиму: не народившись згори, ми не можемо побачити Боже Царство. Не можемо увійти до нього. Не можемо стати його громадянами (Івана, гл. 3). Народження згори можливе тільки тому, що Він став Людиною, подібно до нас, народився від Бога, щоб і ми могли народитися від Нього вірою у здійснене Ним відкуплення на хресті. Вірою в Ісуса Христа ми стаємо жителями Небесного Царства, учасниками Божої Істоти та можемо увійти до Його відпочинку, до вічності, до оригіналу суботи (Євр. 4:3 і далі). Туди Він увійшов за нас як предтеча (Євр. 6:20).

Він залишив після Себе дванадцять учнів: протих, неосвічених, некнижних, щоб вони започаткували Церкву – ціль створення Всесвіту.

ЧАС СВІДКІВ ВОСКРЕСІННЯ

Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас,
і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї
та в Самарії, та аж до останнього краю землі.

Дії, 1:8

Близько 30 року після Р. Х. Перший день тижня. Ранок свята П'ятидесятниці в Єрусалимі. Паломників на юдейське свято Шавуот зібралось у місті майже мільйон. Навколо храму, куди паломники принесли свої десятини, дарунки, жертви і храмові податки, – стовпотворіння. Вавилон. Юдеї та прозеліти прибули сюди з різних країн Європи, Азії та Африки. Розмовляють різними мовами. Гроші для потреб храму необхідно обміняти на шекелі...

Літо. Спека. Пил. Мекання овець. Голоси торговців і міняйл змішуються зі співами, псалмами і молитвами, що доносяться з внутрішнього двору храму. Охорона пильно слідкує, щоб ніхто з необрізаних не увійшов до відведеної тільки для юдеїв святині.

На одній із вулиць теж зібрався величезний, різномовний і різношерстий натовп. Людей повернув шум із неба. Огненні язики над головами тих, хто молиться. Проповідники – галілейські рибалки, учні розп'ятого Рабина з Назарета. Ознака кінця вавилонського прокляття: ті, хто зібрався, розуміли те, про що мовилося. Кожний – свою мову. Початок нової епохи: час Церкви. Це свято – день її народження.

Бог почав кінцевий етап Свого плану спасіння людства зі світлиці в Єрусалимі. У Шавуот, свято отримання Тори на горі Синай, коли до храму, як приношення Господу, священники вносили квашене, Бог заснував Свою Церкву: дав усім віруючим у Нього Духа Святого. Зробив їх усіх учасниками Своєї Істоти, Своїми дітьми, посланниками. Свідками Свого воскресіння.

Перша проповідь. Проповідує Петро – який відрікся, покався, став прийнятий і посланий. Серця слухачів тремтять: «Що нам робити?» Голосно, у всі часи, звучить відповідь: «Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете!» І покалися. І охрестилися. В Єрусалимі, Самарії та аж до краю землі. І стала зростати на перегної різних релігій жива, чудова, могутня, як і життя, красуня Церква. І назвала вона себе «Шлях Господній», а члени її стали називатися «святими», тобто вибраними, освяченими для Господа Бога. Вони стали на Його шлях і слідували за Ним.

У Римі красуні вперше почали користуватися дзеркалом, зробленим зі скла. У Китаї побудований перший підвісний міст із металевих ланцюгів. Об'єднана китайська держава перемагає всіх своїх ворогів і простягається до Каспійського моря.

Римський імператор Клавдій живе в місті з мільйонним населенням.

А з «Єрусалиму та аж до останнього краю землі» пішли апостоли Христа. Пішли зі звісткою, що Бог від початку віків запланував пришестя і смерть Свого Сина Ісуса Христа як жертву за всі гріхи – всіх людей усіх часів. «Не зважаючи ж Бог на часи невідомости, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися, бо Він визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав доказа всім, із мертвих Його воскресивши» (Дії, 17:30–31). І люди почали каятися. В Азії, Європі, Африці.

Свідки воскресіння почали записувати те, що бачили та чули. Вони записали своє свідчення в Євангеліях, листах. За це свідчення вони поклали свої життя. Деяких розіп'яли. Іншим відсікли голови. І коли останній із безпосередніх свідків воскресіння, єдиний, хто залишився живим до кінця першого століття, поставив крапку у своєму посланні до семи церков після слів: «Той, Хто свідкує, говорить оце: Так, незабаром прийду! Амінь. Прийди, Господи Ісусе! Благодать Господа нашого Ісуса Христа зо всіма вами! Амінь» (Об. 22:20–21), – тоді Бог закінчив Своє об'явлення Церкві та світу, подарувавши йому Святе Письмо.

І храм був спалений та зруйнований. Святеє святих зневажене і розграбоване. І виконалось: і буде «дім порожній для вас», а Єрусалим – «погани топтатимуть, аж поки не скінчиться час тих поган» (Лк. 13:35; 21:24). І не залишилося каменю на камені, і зорали місто, і посипали його сіллю, «...бо не зрозуміло ти часу відвідин твоїх» (Лк. 19:44).

Разом зі смертю останнього апостола Христа, Івана, закінчився період свідків Його воскресіння. Але, за словами Павла, ми всі віримо, тому що «безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе» (Еф. 1:19–20).

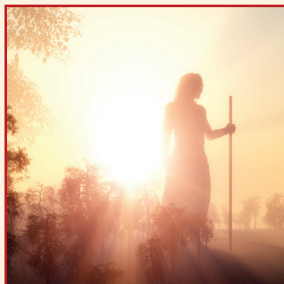
Сила воскресіння – сила Божої Церкви. Цією силою вона живе. Нею споряджена, вона вийшла завойовувати серця людей у всьому світі для Царства Божого.

ЗАПИСАНІ НА НЕБЕСАХ

Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного, і до десятків тисяч Анголів, і до Церкви первороджених, на небі написаних, і до Судді всіх до Бога, і до духів удосконалених праведників...

До Євреїв, 12:22–23

Пісок на аренах Рима, Карфагена, Александрії, Смірни забарвився кров'ю мучеників-християн, які відмовилися поклонятися ідолам, вшановувати імператорів, брати участь «в неплідних ділах темряви» (Еф. 5:11). Але, за словами Тертуліана (близько 160 р. – після 220 р.), «що більше ви знищуєте нас, то більше ми розмножуємося; кров мучеників – це насіння християнства» (з богословської праці «Апологія» Тертуліана).

У перші століття Церква Ісуса Христа зростала так, як говорив про це її Засновник: «Царство Небесне подібне до розчини, що її бере жінка, і кладе на три мірі муки, аж поки все вкисне» (Мт. 13:33). Церкви з'являлись і зростали, незважаючи на гоніння, в усіх країнах античного світу. Послідовники Ісуса, отримавши з рук апостолів естафету Благої звістки, понесли її «аж до краю землі» (Дії, 1:8), в усі відомі на той час країни.

Переказ говорить, що Хома приніс Євангеліє до Індії, Андрій – до берегів Дніпра, Тадей і Варфоломій – до Вірменії... Як би там не було, ми знаємо, що проповідники Євангелія принесли його світло до найвіддаленіших куточків світу. Протягом століть зростало на землі дерево життя –

Царство Боже. Цар Вірменії Трдат III 301 року вперше оголосив християнство державною релігією, імператор Костянтин, у всій Римській імперії, – 313 року, король вікінгів Харальд 965 року започаткував християнство серед північних народів, а його родич, князь Володимир, у Києві 988 року «охрестив» Київську Русь.

Однак таємниця Царства Божого полягає в тому, що кожен, хто приймає Ісуса Христа як Господа і Спасителя, стає учасником Божої Істоти (2 Петр. 1:4), здобуває вічне життя (Ів. 6:47), стає громадянином неба (Фил. 3:20), членом нового людства, не за Адамом, а за Христом (Рим., гл. 5). Таємниця Царства Божого і її об'явлення апостолам і всім віруючим після них полягає в тому, що ми, віруючі, маємо справу з небесним Єрусалимом і урочистим зібранням первороджених, на небесах записаних (Євр. 12:22–23), маємо справу з Нареченою Христа, яку Він «воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі» (Еф. 2:6). Він живе в нас, і ми – діти Божі, жителі Його Царства; ми живемо в Ньому і Ним, і Царство Боже – в нас і через нас у цьому світі.

Упродовж усіх цих віків, починаючи днем П'ятидесятниці, через криваві переслідування, жертовну посвяту, багатовікову відважну боротьбу

«проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12) Бог зміцнює Церкву – ціль усього Всесвіту.

«І я бачив щось, ніби як море скляне, з огнем перемішане. А ті, що перемогли звірину та образа його, і знамено його, і число його ймення, стояли на морі склянім, та мали гусла Божі. І співали вони пісню Мойсея, раба Божого, і пісню Агнця, говорячи: „Великі та дивні діла Твої, о Господи, Боже Вседержителю! Справедливі й правдиві дороги Твої, о Царю святих!“» (Об. 15:2–4).

«І показав він мені чисту ріку живої води, ясну, мов кришталь, що випливала з престолу Бога й Агнця. Посеред його вулиці, і по цей бік і по той бік ріки – дерево життя, що родить дванадцять раз плоди, кожного місяця приносячи плід свій. А листя дерев – на вздоровлення народів. І жодного прокляття більше не буде. І буде в ньому Престол Бога та Агнця, а раби Його будуть служити Йому, і побачать лице Його, а Ймення Його – на їхніх чолах. А ночі вже більше не буде, і не буде потреби в світлі світильника, ані в світлі сонця, бо освітлює їх Господь, Бог, а вони царюватимуть вічні віки» (Об. 22:1–5).

Таке майбутнє можливе сьогодні для всіх Його святих, віруючих в Ісуса Христа, тому що вони не дивляться «на видиме, а на невидиме. Бо видиме дочасне, невидиме ж вічне!» (2 Кор. 4:18).

ДЕКІЛЬКА ПОРАД ДЛЯ ТОГО, ХТО ШУКАЄ СПАСІННЯ

Можливо, ти вже неодноразово каювся і просив прощення у Бога, але ніяких змін не було. Ти знаєш, що в разі, якщо все залишиться так, як є, ти – загиблій грішник і на тебе чекають муки аду. Ти зневірився і не знаєш, що маєш робити. Якщо так і є, дозволь мені дати тобі декілька порад.

Але спершу ми разом із тобою визначимося: основою для нашої віри, для будь-якого прояву духовного життя, головним і єдиним авторитетом у пізнанні Бога для нас є Біблія. І лише Біблія!

Біблія говорить словами Ісуса Христа: «Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Ів. 6:37). Ісус Сам сказав про Себе: «Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле» (Мт. 18:11).

Тобто твоє спасіння – мета приходу Ісуса Христа в цей світ, сенс Його смерті на хресті та воскресіння з мертвих. Що конкретно ти маєш зробити, щоб не ходити по колу рік за роком, від одного покаяння до іншого, і наступного, і наступного, не отримавши радості спасіння і впевненості в майбутньому?

Кроки, які я пропоную тобі зробити, краще здійснювати у присутності служителя церкви або будь-якого іншого зрілого християнина. Якщо ти не знайомий із такими, можеш розкаятися і на самоті.

Апостол Павло у своїй проповіді говорив: «Не зважаючи ж Бог на часи невідомости, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися» (Дії, 17:30).

Як зробити це? Ти стаєш на коліна і промовляєш (усім серцем, щиро, інакше не варто й починати):

Господи, Боже мій! Я знаю, що я грішник. Я не лише багато згрішив. Мені навіть соромно перед Тобою називати всі мої гріхи, але я і за природою своєю грішник, оскільки грішив із задоволенням. Будь милостивий до мене грішного! Пробач мені всі мої гріхи та очисти мене від усякої неправди через милість Твою!

Господи Ісусе Христе, дякую Тобі, що Ти взяв на Себе всі мої гріхи, відкупив мене та очистив! Дякую Тобі, бо Ти сказав про мене: «Того,

хто до Мене приходить, Я не вижену геть». І я прийшов до Тебе. І я вірю усім серцем, що Ти не женеш мене, а прощаєш і приймаєш.

Дякую Тобі за прощення гріхів і подарунок вічного життя! Я вірю Твоєму Слову! Ти Сам сказав, що ті, хто вірує в Тебе і приймає Тебе, мають вічне життя і на суд не приходять, але перейшли від смерті в життя. Дякую Тобі, Господи!

Отче Небесний! Я вірю в Ісуса Христа, вірю Твоєму Слову. А Ти Сам сказав, що ті, хто прийняв Ісуса Христа, стають Твоїми дітьми. Я вірю Твоєму Слову. Тепер і я – Твоє дитя! Приймаю цю величезну честь із радістю і вдячністю!

Ти сказав у Своєму Слові, що віруючі в Тебе отримують дар Святого Духа. Я вірю цьому Слову Твоєму і прошу Тебе: оселися в моєму серці Духом Твоїм Святим віднині і назавжди.

Тобі присвячую своє життя і Твоїй волі – усі справи мої, і думки мої, і слова мої: усе віддаю, підкоряючись Тобі! Ти – мій Бог, мій Господь і Спаситель! Тобі навіки належить моє життя!

Господи, Боже мій і Спасителю мій, відрікаюся від сатани та його влади, від усіх справ його й усього, що було в моєму житті пов'язане з ним. Ти, Господи, Святий Бог мій, Тобі віддаю

*своє життя і приймаю Твоє життя для слави
Твоєї! Амінь!*

Якщо ти, промовляючи молитву, був щирий, то немає ніякого сумніву в тому, що Господь виконав бажання твого серця. Тепер ти – Боже дитя. Ти знаєш Його Слово, в якому написано: «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його» (Ів. 1:12).

Раджу тобі звернути увагу на слова «владу дало дітьми Божими стати». Тепер ти маєш владу. Владу над гріхом, над спокусами, над собою. Досі гріх мав владу над тобою, тепер ти маєш владу над ним. Користуйся цією владою. Привчи себе керуватися і подумки, і в словах, і у вчинках тільки Словом Божим, тільки Його волею. Це подібно до наїзників, які об'їжджають коней, привчаючи їх слухатися вершника, підкорятися вуздечці. Так і ти можеш приборкати своє тіло силою Духа Святого, Який уже проживає у тобі. І ти помітиш, що з часом почне змінюватися і твій характер.

Аби ти не розтратив цю силу, а зміцнювався у вірі і вправлявся в освяченні, раджу щоденно читати Євангеліє. Раджу приділяти цьому мінімум півгодини на день. А краще – ще більше. Обери для себе час для молитви. Раджу молитися у визначений час, щоб привчати себе до молитви. Зранку,

в обід і ввечері – чудова практика. А також раджу тобі навчитися молитись у своєму серці впродовж дня багато разів, з будь-якого приводу, з будь-яких питань. Душа твоя буде вдячна тобі.

Тепер хочу дати тобі ще одну дуже важливу пораду: знайди церкву, де проповідують Євангеліє, де поклоняються Ісусу Христу (без спілкування віруючому не обійтись), і охрестись. Хрещення можна деякою мірою порівняти з одруженням. Хрещенням віруюча людина ототожнюється зі смертю Ісуса Христа і Його воскресінням. Ісус Христос сказав: «Хто увірує й охреститься, – буде спасений, а хто не ввірує – засуджений буде» (Мк. 16:16).

Саме Він також і наказав: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Мт. 28:19–20). Тобто ти маєш служіння – свідчити іншим про те, що Ісус Христос здійснив для тебе.

**Для подальшого зростання
рекомендуємо передплатити наш журнал
«Віра і життя» на сайті:**

www.sns.org.ua

або написавши нам **на адресу:**

ua@sns.org.ua

**Якщо у вас виникли запитання,
напишіть нам на цю ж адресу.**

Вальдемар Цорн
Між часом і вічністю
Божий план спасіння людини

Директор П. Давидюк

Голова вид. «Світло на Сході» В. Бенцель

Переклад Д. Мусієнко

Редактор Г. Назаренко

Коректор І. Савченко

Комп'ютерна верстка Т. Крук

**РО «УКРАЇНСЬКЕ МІСІОНЕРСЬКЕ ТОВАРИСТВО
“СВІТЛО НА СХОДІ”»**

Ідентифікаційний код: 14300272.

02090, м. Київ, вул. Хорольська, 30.

Дата державної реєстрації, дата і номер запису в Єдиному
державному реєстрі:

26.07.2002, 14.03.2007, 1 074 120 0000 023994.

Підписано до друку 11.03.2022. Формат 70x90/32.

Гарнітура: NewBaskervilleC, Hermes, PT Serif.

Друк офсетний. Ум. друк. арк. 2,393.

Наклад 30 000 екз. Замовлення № 93436.

Надруковано в типографії Gronenberg GmbH,
Albert-Einstein-Straße 10, 51674 Wiehl, Germany.

